

13de Indstillingspunkt af Udvalget. Jeg havde helst ønsket aldeles at kunne forbigaae med Tausshed denne Ytring, og havde jeg alene seet hen til det ærede Medlem, fra hvem Bemærkningen fremkom, vilde jeg ganske sikkert have tiet; men jeg har ikke kunnet aldeles see bort fra, at Bemærkningen er fremkommen i denne Forsamling, og jeg har derfor troet det rigtigt idetmindste at sige nogle Ord derom. Efter hvad der er refereret for mig, skulde Ytringen bestaae deri, at der allerede i Februar 1861 havde været optaget i „Dagbladet“ en Artikel, som indeholdt en stærk Dom over Baron Dirckind Holmsfeld, og at det kunde være muligt, at En eller Anden i Mai Maaned havde faaet ifinde at eftervare den Dom, der saaledes havde været udtalt i det af mig redigerede Blad. Jeg kan ikke antage, at der i disse Ord skulde ligge nogenstomhelst Sigelse for, at enten Dagbladet eller jeg eller den omhandlede Artikel havde tilfattet eller bestræbt sig for at fremkalde en saadan Eksekution; havde dette været Tilfældet, føler jeg mig overhyet om, at den høitærede Formand, hvad enten jeg havde været fraværende eller nærværende, vilde være traadt meget bestemt op derimod. En saadan Sigelse vilde desuden i sig selv vidne om en Tænkemaade, imod hvilken der ikke var Andet at stille op end en foragtelig Tausshed; det kan altsaa ikke være den Tanke, der har knyttet sig til den fremfattede Bemærkning. Snarere maa vel Meningen være at ville ligesom kaste en Vebredelse over den, der havde tilladt sig at fælde en offentlig Dom over den Mand's politiske Virksomhed, om hvem der her er Tale. Jeg skal nu dertil bemærke, at en Dom, udtalt i Februar Maaned, og en Eksekution deraf ved Pøbeloptøjerne i Mai Maaned synes ikke at staae i særdeles nøie og indre Forbindelse med hinanden; der hører en eiendommelig Retning til for at bringe disse to Fakta til at staae sammen, en Retning, som jeg er overbevist om, Enhver vil vide tilstrækkelig at vurdere. Men dernæst skal jeg gjøre den Bemærkning, at hvor stor Betsyttelse man end vil yde Personer og Eiendom, saa maa jeg dog udtale min Forbauselse over, at det i mindste Maade kan vebredes Nogen, at han igjennem en offentlig Diskussion udtaler en

Dom, endog naar det er en meget stærk Dom, over en Mand, hvis politiske Færd vi her idag have hørt haardt angrebet fra forskjellige Sider og forsvaret fra ingen. Jeg anseer mig fuldkommen berettiget til, hvad jeg i denne Henseende har gjort, og jeg skal gjøre baade det nævnte ærede Medlem og andre ærede Medlemmer opmærksom paa, at hvad der i denne Henseende er ytret fra min Side i det af mig udgivne Blad, er ytret under det Ansvar, som Loven paalægger, og at der altsaa ikke paa nogenstomhelst Maade, enten direkte eller indirekte, kan rettes nogenstomhelst Vebredelse til mig eller til det omtalte Blad. Jeg beklager, at det skal være nødvendigt i en Sag som denne at gjøre saadanne Bemærkninger, men jeg haaber, at den ærede Forsamling vil anerkjende, at Anledningen dertil ikke er kommen fra mig, og jeg haaber endvidere, at den ærede Forsamling vil anerkjende, at jeg har tiet saalænge med at svare paa den fremfattede Bemærkning, at jeg har kunnet gjøre det med nogen Ro og ikke med den fuldkommen berettigede heftige Stemning, som jeg kunde have været umiddelbart efter, at det var kommet til min Kundskab, hvad der var udtalt.

Formanden: Jeg skal bemærke, at den Ytring af en anden Rigsdagsmand, hvortil den sidste ærede Tale sigtede, har jeg ikke paa nogen Maade kunnet opfatte saaledes, at Meningen deraf skulde være at tillægge det ærede Medlem som Redaktør af det paagjældende Blad, at han har villet fremkalde nogenstomhelst Forstyrrelse af den offentlige Fred eller Orden, eller at han var Aarsag til eller har havt til Hensigt, at Artiklen skulde fremkalde de Begivenheder, hvorom Forhandlingerne idag have dreiet sig. Naar iøvrigt den ærede Tale udtalte, at den Mand, hvis Andragende har været Gjenstand for denne vidtløftige Forhandling, er bleven haardt angreben og ikke forsvaret af Nogen her i Forsamlingen, saa skal jeg bringe i Erindring, at jeg har stillet gjentagne Anmodninger til de ærede Medlemmer om, ikke at inblade sig paa nogen Vedømmelse af denne Mand's Færd, og at det derfor ikke kan tillægges videre Betydning, at de stete Angreb ikke ere indbegaaede.